

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/165/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2219010810
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2219010810.5

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 18T/105/2019-627 zo dňa 13.09.2023, na verejnom zasadnutí konanom dňa 17.09.2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 18T/105/2019-627 zo dňa 13.09.2023 okresný súd podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona súd zrušil výrok o vine a výrok o treste rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 07.06.2021, sp. zn. 4T/135/2018, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 03.05.2022, sp. zn. 3To/61/2021, právoplatné dňa 03.05.2022, ktorým bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, a ktorým mu bol uložený podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona a § 38 ods. 5 Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bol obžalovanému tiež uložený trest prepadnutia veci: 1 ks kuchynského noža s čiernou rukoväťou a čiernou čepeľou o veľkosti asi 10 cm a 1 ks gumeného obušku čiernej farby o dĺžke asi 50 - 60 cm, ktorých vlastníkom sa podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona stáva štát; ako aj všetky ďalšie výroky, ktoré mali v uvedenom výroku o vine svoj podklad a zároveň obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., bytom E. XXX/X, A. okresný súd uznal vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe,

že

I/ v období od mája roku 2015 do novembra roku 2015 na adrese A. - F. XX, a od novembra roku 2015 až do 04:00 hod. dňa 23.06.2018 na adrese A. - F. XX, okres Dunajská Streda, pravidelne, zo začiatku jeden až dvakrát za mesiac pod hrozbou fyzickej likvidácie, verbálne aj fyzicky napádal svoju družku G. H., nar. XX.XX.XXXX v C. D., trvale bytom B. XX, I. C. D., prechodne bytom A. - F. XX, okres Dunajská Streda, a to tým spôsobom, že ju fackal a udieral päšťami do oblasti tváre a brucha, čím jej spôsoboval krvné podliatiny resp. modriny, počas fyzických útokov G. H. vždy aj vulgárne nadával a vyhrážal sa jej, že ju zabije, že zdochne, dá ju na vozík, zabije aj jej rodinu, v januári roku 2018 udieral poškodenú do predlaktia železnou baterkou, kým sa jej nezlomila ruka aj napriek tomu, že poškodená kričala od bolesti, potom asi za dva dni ju zobral do Nemocnice s poliklinikou do Dunajskej Stredy, kde jej operovali ruku, v ktorej má poškodená od tej doby titánovú platničku so šiestimi skrútkami, následne približne od

prvej polovice mája 2018 sa jeho útoky a agresivita voči poškodenej G. H. rapidne stupňovali, fyzicky ju napádal každý deň a počas útokov sa jej vyhrážal, že ju rozpára, zabije, vyberie jej črevá, pričom jej prikladal k bruchu nôž a tiež používal gumený obušok čiernej farby o dĺžke 50-60 cm, s ktorým ju bil po nohách, aby nemala viditeľné zranenia, čím jej spôsobil modriny na oboch nohách, posledný týždeň pred podaním trestného oznámenia už jeho fyzické útoky takýmto spôsobom pretrvávali prevažne po celý deň, súčasne po poškodenej hádzal rôzne veci, ktoré mal po ruke ako napr. sklenený popolník, fľaše, skrutkovač, kladivo, pričom poškodenej vždy vykrikoval, že ju zabije, rozpára, vyberie jej črevá, rozpolí hlavu na dve časti a ďalšie vyhrážky násilného charakteru, z ktorých poškodená mala obavu o svoje zdravie a život, pričom sa útoky len stupňovali, následne dňa 22.06.2018 poškodenej priložil opäť kuchynský nôž s čiernou rukoväťou a čiernou čepeľou o veľkosti asi 10 cm k bruchu a vykrikoval, že ju rozpára, zabije, pričom sa ho bála, že ju uvedeným nožom bodne alebo poreže, ďalej už vyššie uvedeným gumeným obuškom poškodenú udieral do nôh, čím jej spôsobil na pravom stehne a na ľavej nohe zvnútra pri oblasti kolena modriny, v dôsledku čoho krívala na jednu nohu, uvedeným obuškom ju uderil aj do zadnej časti hlavy, ktorá jej následkom úderu krvácala, päťou ju uderil do oblasti tváre, čím jej spôsobil modrinu pod ľavým okom, popri uvedených útokoch, ktoré trvali počas celého dňa ako aj v noci na deň 23.06.2018, sa jej neustále vyhrážal, že zabije ju a celú jej rodinu a súčasne ju aj urážal vulgárnymi slovami, až napokon dňa 23.06.2018 nadržanom približne o 04:00 hod. zaspal, kedy poškodená ušla z ich spoločného príbytku a podala trestné oznámenie, lebo mala dôvodnú obavu, že už tento deň svoje vyhrážky naplní, pričom uvedeného skutku sa dopustil napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 1T/31/2008 zo dňa 21.10.2013 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu Bratislava sp. zn. 2To/150/13 zo dňa 13.2.2014 bol odsúdený okrem iných aj za zločin vydierania podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 4 roky, 8 mesiacov a 29 dní v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia,

II/ v období od presne nezisteného dňa mesiaca február 2018 do 30.05.2018 v rodinnom dome na adrese A., F. XX, okres Dunajská Streda, a na iných miestach, kde sa spolu zdržiavali, týral svoju milenkú poškodenú B. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXXX/XX, L. F., okres F. K., a jej maloletú dcéru B. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom ako matka, ktoré s ním toho času bývali v jednej domácnosti na uvedenej adrese, tak, že na všetko si od neho B. J. musela pýtať povolenie, bránil jej v slobodnom pohybe, správal sa k nej neprimerane agresívne, kontroloval jej telefón, často sa jej vyhrážal, že zabije jej maloletú dcéru, ak ho podvedie alebo ak zistí, že ešte stále miluje svojho manžela, čím v nej vzbudzoval neustále strach a držal ju v permanentnom strese a napätí. Za obdobie od 10.04.2018 do 30.05.2018 menovanú zbil asi štyri až päťkrát tak intenzívne, že sa z toho zotavovala asi týždeň. 2 alebo 3 dni pred narodeninami maloletej ju pri rybníku vo vedľajšej dedine A., okres Dunajská Streda, zbil päťou tak, že jej vrazil do tváre, kedy jej začala tiecť krv a hneď jej napuchla celá pravá strana tváre a videla iba na jedno oko, pokračoval v udieraní päťou do celého tela a jeden úder bol taký, že sa menovaná zošuchla na zem, opierala sa o auto, na čo ju začal kopať do celého tela a udieral ju päťou do hlavy a s bitím a kopaním prestal až vtedy, keď bola menovaná úplne od krvi, liečila sa doma dva týždne, lebo ju obžalovaný k lekárovi nepustil. Pravidelne a bezdôvodne sa správal agresívne aj voči maloletej B., nar. XX.XX.XXXX, napríklad v presne nezistený deň v mesiaci február roku 2018, keď sa maloletá zobudila na jeho krik, v hneve na ňu hodil deku, následne ju vybral z detskej postielky v obývačke domu a začal ňou intenzívne triasť, potom ju hodil naspäť do postielky a zahádzal ju dekami a hračkami, ktoré mu prišli do cesty, pričom maloletá neutrpela žiadne zranenia. V presne nezistený deň v období mesiacov február a marec, keď začala plakať, vyhádzal veci z mraziaceho boxu nachádzajúceho sa v staršej chladničke, chytil maloletú a vložil ju do mraziaceho boxu, následne zatvoril dvere mraziaceho boxu, ako aj dvere chladničky a nechal tam maloletú na 1 až 3 minúty, počas toho vykrikoval, že ak maloletá neprestane plakať, tak jej zlomí väzy, pričom matka maloletej v domnienke, že páchatel maloletú zabije, sa bála postaviť sa a bála sa čokoľvek povedať, následkom ktorého konania maloletá neutrpela viditeľné zranenia a nebola ošetrená lekárom. V časovom intervale medzi 25.05.2018 a 26.05.2018 hádzal po poškodenej B. J. v kuchyni rodinného domu kuchynské nože, kedy jeden nôž hodil tak, že ako sa menovaná uhla hlavou, tak sa nôž zapichol do sedačky, kedy k nej prišiel, vybral ten nôž zo sedačky a ako menovaná sedela na sedačke, dala sa do obrannej polohy, skrčila sa, vtedy jej zabodol do ľavého stehna kuchynský nôž, po ktorom incidente si menovaná lekársku pomoc nevyhľadala. Dňa 29.05.2018 okolo 20,00 hodine B. J. udieral obuškom, pričom sa menovaná prvýkrát začala brániť, čo ho prekvapilo, tak od konania upustil a menovaná utrpela iba ľahšie zranenia vo forme modrín, následne podišiel k postielke, v ktorej sa zdržiavala maloletá B. J., zodvihol postielku a hodil ju s maloletou na zem, následne ako matka stihla maloletú vybrať z postielky, rozbil postielku sekerou na kúsky a ako maloletá bola na dlážke na matraci, jej šliapal po hlave bosými nohami, stále jej pri tom vykrikoval, aby neplakala a vyhrážal

sa, že ju zabije, ktoré jeho konanie u B. J. vyžiadalo jednorazové lekárske ošetrovanie a maloletá B., nar. XX.XX.XXXX, nebola lekársky ošetrovaná. Uvedeného skutku sa dopustil napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 1T/31/2008 zo dňa 21.10.2013 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu Bratislava sp. zn. 2To/150/13 zo dňa 13.02.2014 bol odsúdený okrem iných aj za zločin vydierania podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 4 roky, 8 mesiacov a 29 dní v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 41 ods. 3 Trestného zákona spoločný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému uložil trest prepadnutia vecí, a to 1 ks kuchynský nôž s čiernou rukoväťou a čiernou čepeľou o veľkosti asi 10 cm a 1 ks gumený obušok čiernej farby o dĺžke asi 50 - 60 cm, pričom podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stal štát.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 627-636.

Proti tomuto rozsudku podal bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný a jeho obhajca, a to výlučne čo do výroku o treste, ktoré písomne odôvodnili na č.l. 641 a č.l. 644.

Obžalovaný v odvolaní namietal voči uloženému trestu, ktorý považuje za nezákonný a neprimeraný. Poukázal na to, že dva čiastkové útoky toho istého trestného činu boli spočiatku súdené v dvoch konaniach, pričom aj napriek neskoršie podanej obžalobe v tomto konaní nedošlo k spojeniu vecí na spoločné konanie. Ak by došlo k vykonaniu spoločného konania o obidvoch čiastkových útokoch toho istého pokračovacieho trestného činu, tieto by boli posúdené naraz a len raz, a bolo možné reálne očakávať, že obžalovaný za svoje konanie dostane trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov. Trest odňatia slobody považuje preto za neprimerane prísny. Nezákonnosť trestu odôvodnil tým, že v tomto trestnom konaní bolo rozhodované o skutku, ktorý bol prejednávaný v konaní pod sp. zn. 4T/135/2018, a o ktorom už existuje právoplatné rozhodnutie, ktoré sa aj vykonáva. Nastala situácia, kedy v tejto chvíli neexistuje výrok o vine a treste, avšak výrok o trest, ktorý bol zrušený sa naďalej vykonáva, pričom tento výrok nemožno považovať za právoplatný. Obžalovaný de facto vykonáva trest odňatia slobody, ktorý neexistuje. Tento postup ukladania spoločných trestov je v rozpore so zásadou ne bis in idem, so zásadou rex iudicata ako aj s čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, nakoľko došlo k odňatiu obžalovaného zákonnému sudcovi. Vzhľadom na uvedené navrhol napadnutý rozsudok zrušiť.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 17.09.2024 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a jeho obhajcu. Obžalovaný zotrval na podanom odvolaní, dôvody odvolania nežiadal doplniť ani zmeniť. Odvolací súd oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného, odpisom registra trestov na obžalovaného, relevantnými ilustráciami na osobu obžalovaného ako aj podstatným obsahom spisu. Strany nemali žiadne pripomienky k oboznamovanému spisovému materiálu. Zástupkyňa krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné. Obhajca obžalovaného sa v celom rozsahu pridržiaval dôvodov podaného odvolania. Obžalovaný sa pridržiaval prednesu obhajcu.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd pri úvahách o primeranom a spravodlivom druhu a výmere trestu v danom prípade skutočne veľmi starostlivo a zároveň komplexne vyhodnotil všetky podstatné okolnosti, vyplývajúce zo zásad na ukládanie trestov v zmysle § 34 a nasl. Trestného zákona (akt. už § 33a a nasl. Trestného zákona), a to najmä proporcionálnosť spoločného trestu vo vzťahu k obom čiastkovým útokom pokračovacieho trestného činu, následne pokiaľ ide o skutok v bode II., pre ktorý je obžalovaný stíhaný v tejto trestnej veci aj spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť nápravy. Následne svoje úvahy aj výstižne a podrobne vysvetlil v odôvodnení rozsudku, na ktoré odôvodnenie odvolací súd v celom rozsahu odkazuje, nakoľko sa s ním stotožnil, zdôrazňujúc najmä to, že okresný súd pri rozhodovaní o výroku o spoločnom treste správne posúdil charakter trestnej činnosti ako pokračovacieho trestného činu, ktorého sa obžalovaný dopustil dvoma čiastkovými útokmi tak, ako je uvedené v skutkovej vete obžaloby. Na konštatovanie správnosti odvolací súd dodáva:

Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že odvolanie obžalovaného smerovalo výlučne čo do výroku o treste, preto predmetom odvolacieho konania mohlo byť len preskúmanie rozsudku vo vzťahu k tomuto výroku. Pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní dňa 19.07.2023 vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu kládol za vinu, preto okresný súd so súhlasom prokurátora vyhlásenie obžalovaného prijal. Pretože inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmanie skutkového stavu konštatovaného výkonom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, odvolací súd nemohol preskúmať tento výrok z hľadiska jeho zákonnosti a odôvodnenosti. Proti výroku o vine v tomto prípade teda odvolanie ako opravný prostriedok nie je prípustné, tento výrok je právoplatný. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2To/5/2011 zo 7. februára 2012)

V konaní tak bolo nepochybne preukázané (tiež s poukazom na vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku), že obžalovaný sa v bodoch I. a II. dopustil spáchania pokračovacieho zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona a tiež správne prihliadol na opätovné spáchanie zločinu obžalovaným, preto spoločný trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov je aj podľa názoru odvolacieho súdu trestom zákonným.

Primárne odvolací súd poukazuje na to, že v predmetnej veci išlo o spáchanie pokračovacieho trestného činu, pričom v podrobnostiach odkazuje na svoje zrušujúce uznesenie č.k. 3To/169/2020-346 zo dňa 08.06.2021 v spojení s relevantnou časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu (str. 12-15), z ktorého je zrejmé z akých dôvodov súd správne vyhodnotil oba skutky ako čiastkové útoky pokračovacieho zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, bez potreby opakovania rovnakých skutkových ako aj právnych záverov aj v tomto rozhodnutí, o to viac, že právne posúdenie skutku ako pokračovacieho trestného činu nebolo v konaní namietané.

V nadväznosti na vyššie uvedené potom posúdeniu oboch skutkov ako čiastkových útokov zodpovedal aj správny postup okresného súdu, keď vzhľadom na právoplatné odsúdenie obžalovaného pre skutok v bode I., o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté v konaní vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 4T/135/2018 toto rozhodnutie v celom rozsahu zrušil a za oba čiastkové útoky pokračovacieho zločinu uložil obžalovanému spoločný trest.

Obžalovaný v odvolaní namietal najmä procesný postup súdu, kedy v prípade obžalovaného nedošlo k spojeniu vecí do spoločného konania a súd dva čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu prejednával v dvoch konaniach, v dôsledku čoho bol obžalovanému uložený trest vo výmere 12 rokov, hoci za stavu spojenia vecí by mohol očakávať uloženie trestu vo výmere 11 rokov. Spoločne s tým namietá, že v tomto konaní bolo opätovne rozhodované o vine a treste za skutok, za ktorý bol obžalovaný právoplatne odsúdený v konaní pod sp. zn. 4T/135/2018, čím došlo k porušeniu zásady ne bis in idem,

porušení zásady res iudicata, a tiež k porušení čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a to odňatiu jeho zákonnému sudcovi.

Odvolací súd po preskúmaní odvolacích námietok v spojení s procesným postupom súdu pri ukladaní trestu nezistil žiadne pochybenie a odvolacie námietky obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodné v celom rozsahu.

Podstatou spoločného konania a uloženia spoločného trestu v prípade pokračovacieho trestného činu je zefektívnenie trestného konania resp. zefektívnenie stíhania a odsúdenia páchatel'a pre trestné činy, ktoré vzájomne súvisia v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku s jednotiacim zámerom páchatel'a spáchať uvedený trestný čin. Priebeh trestného konania u pokračovacích trestných činov býva náročnejší a spravidla trvá dlhšie časové obdobie. V rámci toho časového obdobia môžu nastať okolnosti, ktoré majú zásadný vplyv na povahu skutku (čiastkového útoku) alebo na osobu páchatel'a. Rovnako môže dôjsť aj k vyneseniu rozsudku za pokračovací trestný čin, pričom až následne dôjde k odhalienu ďalších čiastkových útokov páchatel'a toho istého pokračovacieho trestného činu. Platí však, že za všetky čiastkové útoky toho istého pokračovacieho trestného činu sa ukladá jeden trest, pričom ak dochádza k odsúdeniu za jednotlivé čiastkové útoky dvoma alebo viacerými po sebe nasledujúcimi rozsudkami, spoločný trest v zmysle § 41 ods. 3 Trestného zákona.

V prejednávanej veci nedošlo k spojeniu vecí na spoločne konanie, pričom po zrušení a vrátení v poradí prvého rozsudku v tejto trestnej veci odvolací súd upozornil okresný súd na takýto postup podľa § 18 Trestného poriadku. Po vrátení veci okresnému súdu však medzičasom došlo k vyneseniu rozsudku v trestnej veci sp. zn. 4T/135/2018, preto okresný súd nepostupoval podľa § 18 Trestného poriadku (logicky nemohol), ale ukladal obžalovanému spoločný trest za súčasného zrušenia skoršieho odsudzujúceho rozhodnutia. Okresný súd tak postupoval plne v súlade s § 41 ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorého ak súd odsudzuje páchatel'a za ďalší čiastkový útok, ktorý tvorí súčasť pokračovacieho trestného činu, za ktorého iný čiastkový útok bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok, ktorý už nadobudol právoplatnosť, zruší v rozsudku skorší výrok o vine o pokračovacom trestnom čine a trestných činoch spáchaných s ním v jednočinnom súbehu, celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad. Súd pri viazanosti skutkovými zisteniami v zrušenom rozsudku znova rozhodne o vine za pokračovací trestný čin vrátane nového čiastkového útoku, prípadne za trestné činy spáchané s ním v jednočinnom súbehu, ako aj o spoločnom treste za pokračovací trestný čin, ktorý nesmie byť miernejší než trest uložený skorším rozsudkom. Súd prípadne rozhodne tiež o naväzujúcich výrokoch, ktoré majú podklad vo výroku o vine. Ak je ukladaný trest za viac trestných činov, ustanovenia odsekov 1 a 2, § 42 a § 43 sa použijú primerane.

Ustanovenie § 41 ods. 3 Trestného zákona reaguje práve na situáciu opísanú vyššie, kedy v prípade pokračovacej trestnej činnosti dôjde k vyneseniu viacerých rozsudkov za jednotlivé čiastkové útoky, presne tak, ako tomu bolo v prípade obžalovaného. Vyššie uvedeným postupom preto okresný súd neporušil žiadne ustanovenie Trestného zákona.

Netreba opomínať na to, že cieľom hmotnoprávneho ponímania jednoty skutku pri pokračovacom trestnom čine je priznanie „benefitu“ páchatel'ovi, v dôsledku ktorého je jeho konanie (po splnení objektívnej i subjektívnej súvislosti) vnímané ako jeden trestný čin, za ktorý je mu ukladaný jeden spoločný trest. Hlavným cieľom zakotvenia inštitútu pokračovacieho trestného činu je teda predovšetkým použitie miernejších pravidiel pre potrestanie spočívajúcich v tom, že páchatel'ovi, ktorý spáchal viacero trestných činov, ktoré je možné subsumovať ako čiastkové útoky do pokračovacieho trestného činu, bude uložený jediný (spoločný) trest za pokračovací trestný čin namiesto uloženia kumulatívneho postupného či úhrnného trestu za spáchanie viacerých trestných činov, inak povedané obžalovanému bol de facto ukladaný miernejší trest.

Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením o dvojitom potrestaní obžalovaného a s tým spojeným porušením zásady ne bis in idem, pretože v tomto konaní súd len formálne prevzal skutok v bode I. do rozhodnutia bez opätovného rozhodovania o vine či treste vo vzťahu k tomuto skutku. O absencii dvojitého potrestania svedčí aj skutočnosť, že v novom konaní už obžalovaný nemohol nijakým spôsobom namietat' správnosť skutkových zistení v pôvodnom konaní, v ktorom bol obžalovaný odsúdený za prvý čiastkový útok (skutok I.), ktorý rozsudok bol následne novým rozhodnutím zrušený, pričom tak nemohol učiniť ani v tomto odvolacom konaní. Rovnako nie je správne tvrdenie o existencii prekážky

rozhodnutej veci, a to existencii rozsudku sp. zn. 4T/135/2018, ktorý by bránil uloženiu spoločného trestu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že z ustanovenia § 41 ods. 3 Trestného zákona vyplýva, že výrok o uložení spoločného trestu musí predchádzať zrušeniu výroku o vine a treste v skoršom rozsudku. Je tomu tak preto, aby vôbec mohlo dôjsť k odsudzujúcemu súdному rozhodnutiu pre ďalší čiastkový útok, ktorý tvorí súčasť pokračovacieho trestného činu, za ktorého iný čiastkový útok už bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť. Takýmto zrušením skoršieho výroku o vine (ako aj treste) sa „odstraňuje“ tzv. prekážka veci rozhodnutej, bez čoho by vôbec nebolo možné ukončiť toto ďalšie trestné stíhanie odsudzujúcim rozsudkom. (R 12/2013)

Zhrnúc vyššie uvedené potom možno bezpečne konštatovať, že okresný súd svojim postupom a rozhodnutím neporušil žiadne práva obžalovaného, a to práve naopak, obžalovanému bol počas celého konania garantovaný najvyšší štandard jeho práv, obzvlášť tých obhajobných.

Obžalovaný sa rovnako nedôvodne domnieva, že v spoločnom konaní by mu súd ukladal nižší trest, a to trest vo výmere 11 rokov, keďže takýto trest bol uložený za čiastkový útok pokračovacieho zločinu (skutok v bode I. obžaloby), ktorý súd v tomto konaní musel prevziať do svojho rozhodnutia, keďže obžalovanému ukladal spoločný trest. Očakávaná obžalovaného o prípadnom nižšom treste odvolací súd vyhodnotil len ako domnienku, nie obhajobné tvrdenie, ktoré by malo racionálny podklad.

Pokiaľ ide o samotný trest, odvolací súd vo všeobecnosti poukazuje na to, že tak ako pri rozhodovaní o vine i pri rozhodovaní o treste sa vnútorné presvedčenie súdu vytvára na základe logického úsudku, na zodpovednom a starostlivom zhodnotení každej z jednotlivých okolností prípadu individuálne i v ich vzájomných súvislostiach a v súhrne. Len dôsledné a dôkladné poznanie vecí a všetkých okolností prípadu umožňuje, aby súd v zmysle zásad voľného uváženia, objektívnosti a diferencovanosti rozhodol o spravodlivej výmere konkrétneho trestu. Pri hodnotení jednotlivých okolností prípadu individuálne i v ich vzájomnej súvislosti sa uplatňujú predovšetkým analytické a syntetické metódy poznávania, indukcia i dedukcia, ako aj metódy formálnej i dialektickej logiky, ale aj ďalšie bežné metódy poznávania, aby ich výsledkom mohlo byť spravodlivé, jasné, zrozumiteľné a presvedčivé rozhodnutie.

Osobu páchatel'a je potrebné hodnotiť vo všetkých súvislostiach a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára, či už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť pritom vždy v súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje, záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov je nutné vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženej dvoch princípov, a to princípu zákonnosti trestu a princípu individualizácie trestu. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/6/2018 zo dňa 1.10.2019)

V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Medzi skutočnosťami, na ktoré by v záujme individualizácie trestu mal súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadať, patria napr. spôsob spáchania činu a jeho následok, miera zavinenia, pohnútka, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, pomery páchatel'a (majetkové, osobné, rodinné pomery, zdravotný stav páchatel'a a jeho rodiny) či možnosť jeho nápravy.

Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste. Takýmto postupom sa spravoval aj okresný súd pri rozhodovaní o tom, aký druh trestu a v akej výmere by bol s ohľadom na všetky okolnosti spáchanej trestnej činnosti ale aj osobitosti obžalovaného ako páchatel'a pre obžalovaného spravodlivé.

Pokiaľ ide o samotnú výšku uloženého trestu, so zisteniami okresnému súdu podstatnými pre rozhodnutie o treste v kontexte komplexného vyhodnotenia osoby obžalovaného korešponduje aj výška uloženého trestu odňatia slobody v trvaní 12 rokov.

Už len samotná kvalifikácia skutkov ako obzvlášť závažného zločinu svedčí o typovo vyššej závažnosti konania obžalovaného. Trestná činnosť, ktorej sa obžalovaný dopustil bola smerovaná voči viacerým osobám, a to ženám ako prirodzene fyzicky slabšiemu jedincovi a maloletému dieťaťu v dojčenskom veku. Nešlo pritom o bežné partnerské konflikty, či konanie v amoku, ale o systematické hrubé, bezohľadné, agresívne a stupňujúce sa fyzické ako aj psychické násilie. Obžalovaný na páchanie skutkov nepoužíval iba hrubú silu, ale aj prostriedky, ktorými svoje útoky urobil účinnejšími, a ktoré mohli spôsobiť nenapraviteľný následok. Na poškodené útočil nožom, obuškom, sekerou, hádzaním rôznych ťažkých predmetov, údermi, kopancami. Maloletú opakovane fackal až do momentu, kedy táto ostala fialová, zahádzal ju vankúšmi či dekou a pridúšal ju, hodil ju spolu s detskou postieľkou naprieč izbou a uchýlil sa k tak neľudskému počinu, kedy maloletú vložil do mrazničky. Svojim obetiam spôsoboval psychické utrpenie, fyzickú bolesť a vážne zranenia, pričom s cieľom utajenia svojej protiprávnej činnosti poškodeným (z výnimkou jedného prípadu) neumožnil lekárske ošetrenie. Zábranou pre obžalovaného nebolo ani to, že v prípade maloletého ani nie ročného dieťaťa bolo zrejme len šťastím, že nedošlo k závažnejším zraneniam, či ťažko napravitelnému následku. Konanie obžalovaného sa stupňovalo, jeho agresivita takpovediac nepoznala hraníc. Obžalovaný namiesto prejavovania úcty a ochrane svojich partneriek zvolil úplne opačný prístup, a to prístup agresívneho jedinca, ktorý si svoje frustrácie, pocit menejcennosti a nedocenenosti kompenzoval podľa odvolacieho súdu nanajvýš zahanbujúcim a obmedzeným spôsobom, a to násilným konaním voči poškodeným. Konanie obžalovaného plne korešponduje so závermi znaleckého dokazovania, ktorým bolo konštatované, že obžalovaný je zlostný, výbušný, agresívny a podozrievavý, s potrebou ovládať svoje okolie a presadzovaním vlastnej dôležitosti.

Obžalovaný je osobou s pestrou kriminálnou minulosťou, dopúšťal sa rôznorodej trestnej činnosti, pričom už v minulosti uložené nepodmienečné tresty odňatia slobody neprimäli obžalovanému k aspoň minimálnej sebareflexii, zamysleniu sa nad svojim životom a aspoň pokusu o nápravu. Celkovo strávil obžalovaný vo výkone trestu viac ako 8 rokov, pričom ani táto pomerne dlhá doba zrejme nestačila na to, aby došlo u obžalovaného k zmene. V páchaní trestnej činnosti pokračoval, a to aj počas plynutia doby podmienenečného odsúdenia, čím len potvrdil, že prechováva dešpekt k nielen zákonným ale najmä morálnym normám. Obžalovaného možno hodnotiť ako nebezpečného jedinca pre spoločnosť, najmä pre svoje partnerky, ktoré obmedzovať už len v samotných základných otázkach, ako je sloboda pohybu, súkromia, či v iných elementárnych činnostiach.

Za vyššie uvedených skutočností nebolo možné uvažovať o inom, ako nepodmienečnom treste odňatia slobody, pričom len v dôsledku absencie odvolania zo strany okresného prokurátora nedošlo k sprísneniu trestu obžalovanému, ku ktorému by odvolací súd s určitosťou hraničiacou s istotou pristúpil. Na prevýchovu obžalovaného bolo nutné pôsobiť vyšším trestom, a to vzhľadom na vysokú mieru narušenia, jeho osobnostnú výbavu, nedostatok empatie a schopnosti pochopiť a porozumieť akého závažného konania sa dopustil.

Vzhľadom na ukladanie spoločného trestu okresný súd postupoval správne, keď svojim výrokom zrušil výrok o vine a treste uloženom rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 4T/135/2018 zo dňa 07.06.2021 v spojení s uznesením odvolacieho súdu sp. zn. 3To/61/2021 zo dňa 03.05.2022. Vzhľadom na zrušenie skoršieho odsudzujúceho rozsudku bolo nutné uložiť obžalovanému aj trest prepadnutia vecí, a to kuchynského noža a gumeného obušku v zmysle výroku tohto rozhodnutia a rozhodnúť o tom, že vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.